

L'Epístola de Jaume

L'obra necessària a l'epístola de Jaume que diu que té fe (creença) és l'obra que acaba la perseverança (Jas 1: 4), és a dir, és continuar creient en la llei perfecta, la llei de la llibertat (Jas 1: 25).

L'Epístola de Jaume

Introducció

Jaume el Just, possiblement un dels germans de Jesús (Mt 13:55; Marc 6: 3), és l'autor d'aquesta epístola.

El germà Jaume només es va convertir després de la resurrecció de Crist (Joan 7: 3-5; Ac 1:14; 1 Cor 15: 7; Gàl 1:19), convertint-se en un dels líders de l'església de Jerusalem i va ser nomenat un dels els pilars de l'església (Gal. 2: 9).

L'epístola de Jaume es data cap al 45 dC. C., molt abans del primer concili de Jerusalem, que va tenir lloc cap al 50 d. C., que fa l'epístola del Nou Testament més antiga. Segons l'historiador Flávio Josefo, Tiago va ser assassinat cap a l'any 62 d. Ç.

Els destinataris de l'epístola són jueus dispersos convertits al cristianisme (Jas 1: 1), d'aquí el to i el llenguatge auster propis dels jueus.

Quan va escriure aquesta epístola, Jaume va intentar oposar-se a l'ensenyament jueu de tenir fe en l'únic Déu, amb l'ensenyament de l'evangeli, que és tenir fe en Jesucrist, perquè és inútil dir que creu en Déu, però que no obeeix el

manament de Déu. Déu, que és creure en Crist.

L'enfocament de Jaume ens recorda el que Jesús va ensenyar: "NO deixeu que el vostre cor es preocupi; tu creus en Déu, tu també creus en mi "(Joan 14: 1), mostrant la rellevància del tema tractat pel que fa al públic objectiu: els jueus convertits al cristianisme.

Tanmateix, es va estendre per tota la cristiandat un malentès sobre l'epístola de Jaume, que defensava la salvació per obres, oposant l'apòstol als gentils, que defensaven la salvació per fe.

El malentès de l'enfocament de James va fer que Martin Luther avorrís aquesta epístola, anomenant-la "epístola de palla". No va veure que l'ensenyament de Jaume no era diferent de l'ensenyament de l'apòstol Pau.

Resum de l'Epístola de Jaume

L'epístola de Jaume comença amb una exhortació a la perseverança en la fe, ja que en la perseverança s'acaba l'obra de fe (Jas 1: 3-4). Tot aquell que agunti les proves sense esvair-se és beneït, ja que rebrà la corona de la vida de Déu, que serà donada a aquells que l'obeeixen (estimen) (Jac 1:12).

Jaume utilitza el terme "fe" en el sentit de "creure", "creure" i "confiar", a diferència de l'apòstol Pau, que utilitza el terme tant en el sentit de "creure" com en el sentit de "veritat", i aquest darrer significat és molt més utilitzat que això.

Llavors, Jaume presenta l'essència de l'evangeli, que és el nou naixement a través de la paraula de veritat (Jac 1:18). Després d'afirmar que és necessari rebre la paraula de l'evangeli com a servent obedient, que és el poder de Déu per

a la salvació (Jaume 2,21), Jaume exhorta els seus interlocutors a complir el que es determina a l'evangeli, sense oblidar la doctrina de Crist (Jaume 2,21).

Jaume recorda que qualsevol persona que estigui atenta a la veritat de l'evangeli i perseveri en ella, sense ser un oient oblidat, està fent la feina establerta per Déu: creure en Crist (Jaume 2:25).

En vista de la tasca requerida per Déu, Jaume demostra que ser religiós sense frenar allò que prové del cor és enganyar-se a si mateix i que la religió d'aquest individu és inútil (Jaume 2: 26-27).

De nou, Jaume crida als seus interlocutors germans, i després els crida a no mostrar respecte a les persones, ja que professaven ser creients en Crist (Jac 2: 1). Si algú diu que és creient en el Senyor Jesús, ha de procedir segons aquesta creença: no respectar les persones per origen, idioma, tribu, nació, etc. (Jas 2:12)

L'enfocament de Tiago torna a canviar a través d'un de seriós: – 'Els meus germans', per preguntar-los si és beneficiós dir que tenen fe, si no tenen obres. És possible una creença sense desfer obres?

El terme treball en context s'ha d'entendre segons la visió de l'home de l'antiguitat, que és el resultat de l'obediència a un manament. Per als homes de l'època, el manament d'un amo i l'obediència d'un servent donaven lloc a treballs.

L'enfocament canvia de persones a salvació. Primer; Qui té fe en Crist no pot respectar. Segon: Qui digui que té fe que Déu és un, si no fa la feina que Déu li demana, no es salvarà.

La qüestió no es refereix a algú que afirma tenir fe en Crist, però algú que afirma tenir fe, però, és la fe en un sol Déu. Qualsevol que tingui fe en Crist serà salvat, perquè aquesta és la feina que Déu necessita. No es pot salvar algú que

afirma tenir fe en Déu, però que no creu en Crist, ja que no és qui fa l'obra.

El treball que es requereix a aquells que diuen que tenen fe (creença) és l'obra que acaba la perseverança (Jas 1: 4), és a dir, és continuar creient en la llei perfecta, la llei de la llibertat (Jas 1:25)). .

Com que els cristians convertits entre jueus sabien que el treball que Déu requereix és creure en Crist, argumentant que no n'hi ha prou amb dir que té fe, Jaume va destacar que és inofensiu creure en Déu i no creure en Crist.

L'enfocament del capítol 3 torna a canviar quan es diu: germans meus (Jas 3: 1). La instrucció va dirigida a aquells que volien ser mestres, però, per a aquest exercici ministerial és fonamental ser "perfecte". Ser "perfecte" en el context no significa ensopegar amb la paraula de veritat (Jas 3: 2) i, per tant, serà capaç de conduir el cos (els estudiants).

Després d'exemples d'allò que la paraula és capaç de promoure, es canvia de nou l'enfocament per abordar la impossibilitat de procedir amb diferents missatges d'una mateixa persona, contrastant el coneixement de Déu amb la saviesa i la tradició humana (Jas 3:10 -12) .

Finalment, la instrucció és que els cristians convertits entre jueus no s'haurien de parlar malament els uns dels altres (Jaume 4:11) i, per figura (rics), fer referència als jueus que van matar Crist.

L'epístola es tanca abordant el tema inicial: la perseverança (Jas 5:11), animant els creients a tenir paciència en el patiment.

Els principals conceptes equivocats d'interpretació

1. Comprendre que Tiago es preocupa per qüestions com la justícia social, la distribució de la renda, les accions de caritat, etc.
2. Considerar la severa retret als «rics» que acumulen béns com una reprimenda als que posseïen riquesa material és no observar que el terme «ric» és una figura que s'aplica als jueus;
3. Compreneu que la carta de Jaume és antagònica a l'ensenyament de l'apòstol Pau, que presenta la salvació per fe en Crist Jesús. De fet, Jaume demostra que creure en Déu no és el que Déu requereix per a la salvació, sinó creure que Jesús és el Crist, obra de la fe;
4. Compreneu que cal fer bones accions per autenticar aquells que tenen fe genuïna. Qui té fe en Crist segons les Escripures, té fe genuïna, perquè aquesta és la feina que Déu necessita;
5. Confondre els bons treballs amb els fruits pels quals s'identifica l'arbre.